

TESS GERRITSEN

Ruh Koleksiyoncusu

Bir
Rizzoli
&
Isles
Macerası

Polisiye
Gerilim

Ruh Koleksiyoncusu

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN KİTAPLARI

Rizzoli & Isles serisi

Cerrah (#1)
Çırak (#2)
Günahkâr (#3)
İkiz Bedenler (#4)
Rehine (#5)
Mefisto Kulübü (#6)
Ruh Koleksiyoncusu (#7)
Buz Gibi Soğuk (#8)
Sessiz Kız (#9)
Sona Kalan (#10)
Diriliş (#11)
Bir Sırrım Var (#12)
Dinle Beni (#13)

Diğer kitaplar

Hasat
Kemik Bahçesi
Kayıp Kızlar
Gece Gelen
Gece Yarısından Sonra
Karanlığın Ayak İzleri
Asla Arkana Bakma
Bıçak Sırtı
Aşk Ölümünden Uyanıştı
Proje: Ölümci Virüs
Gölgesizlerin Tutkulu Dansı
Kan Gölü

Masumiyetin İçin Savaş
Yörünge
Beni Seç
Ateşin Şarkısı
Ucubeler
İsimsiz Ceset
Casuslar Sahili

RUH KOLEKSİYONCUSU

Orijinal adı: The Keepsake

© 2008 by Tess Gerritsen

2009 Ballantine Books, Random House, Inc.

Yazan: Tess Gerritsen

İngilizce aslından çeviren: Boğaç Erkan

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları aracılığıyla alınmıştır

1. baskı / Haziran 2011

21. baskı / Mayıs 2025 / ISBN 978-625-8495-09-6

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ruh Koleksiyoncusu

Tess Gerritsen

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Boğaç Erkan

Güneşin parladığı Adam ve Joshua'ya...

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Her mumya ilk kez ziyaret ettiğiniz keşfedilmemiş bir kıta,
yepyeni bir buluştur.

Doktor Jonathan Elias, *Mısırbilimci*

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Peşimde.

Bunu hissedebiliyorum. Havada kokusunu alıyorum; sıcak kumların ve iştah açıcı baharatların ve güneşin altında çalışan onlarca erkeğin ter kokusu kadar bildik bir koku bu. Bunlar Mısır'ın batı çöllерinin kokuları ve o ülke, şimdi yattığım karanlık odaya göre neredeyse dünyanın diğer ucunda olmasına rağmen bu kokular benim için hâlâ canlılığını koruyor. O çölde dolaştığım günlerin üzerinden on beş yıl geçti, ancak gözlerimi kapattığım zaman, bir anda kendimi yine orada, çadır kampının hemen kıyısında, Libya sınırına ve günbatımına bakarken buluyorum. Rüzgâr vadiyi yalayıp geçerken bir kadın gibi inliyor. Toprağın üzerine inen kazmaların ve toprağı kazıyan küreklerin seslerini hâlâ duyabiliyor, kazı alanına karıncalar gibi telaşla doluşan, toprak dolu küfelerini sürükleyen Mısırlı kazıcıları gözümde canlandırabiliyorum. On beş yıl önce, o çölde kendimi sanki başka birinin macerasını anlatan bir filmde oynayan bir aktris gibi hissedirdim. Benim maceram değildi bu, başka birininkiydi. Hiç şüphe yok ki, Kaliforniya'dan gelen Indio'lu sessiz sakin bir kızın yaşayacağını asla tahmin etmeyeceğı bir maceraydı bu.

Geçen bir arabanın ışıkları, kapalı gözkapaklarımı deliyor. Gözlerimi açtığımda Mısır yok oluyor. Artık çölde durmuş, günbatımının morumsu renklere buladığı gökyüzüne

bakmıyorum. Dünyanın diğer ucunda, San Diego'daki karanlık yatak odamda yatmaktayım yine.

Yataktan kalkıp dışarı bakmak için yalınayak pencerenin kenarına yürüyorum. Burası, Amerikan rüyasının mini köşkler ve üç arabalık garajlar anlamına gelmesinden önce, 1950'li yıllarda benzer planlarda inşa edilmiş pek çok evin bir arada yer aldığı yorgun bir mahalle. Bu mütevazı ancak sağlam evlerde bir dürüstlük var, etkilemekten çok barınak olsun diye inşa edilmişler; ben de kendimi kimliği meçhul biri gibi hissediyorum burada. Dik kafalı bir ergen kızı büyütme için didinen bekâr annelerden biri gibi.

Perdelerin arasından sokağa baktığımda, yaklaşık yarım blok kadar ötede yavaşlayan koyu renk bir araba görüyorum. Araba kaldırımın kenarına yanaşıyor ve farları sönüyor. Sürecünün araçtan inmesini bekleyerek izlemeye devam ediyorum, ancak arabadan kimse inmiyor. Şoför uzun bir süre orada oturmaya devam ediyor. Belki de radyo dinliyordur ya da karısıyla kavga etmiştir de onunla yüzleşmeye korkuyordur. İnsanı tedirgin etmeyecek sayısız açıklama üretebilecek olmama rağmen tüylerim diken diken oluyor.

Bir süre sonra farları yeniden yanıyor ve araba kaldırımın kenarından ayrılıp yolda ilerlemeye başlıyor.

Köşenin ardında kaybolmasından sonra bile, terden ıslanmış ellerimle perdeleri tutmaya devam ediyorum. Yatağa dönüp çarşafların üzerinde terleyerek yatıyorum, ama uyumam mümkün değil. Sıcak bir temmuz gecesi olmasına rağmen yatak odamın pencerelerini kapalı tutuyor ve kızım Tari'nin de kendi odasının pencerelerini kapalı tutmasında ısrar ediyorum. Ama Tari beni her zaman dinlemiyor.

Her geçen gün beni daha az dinliyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve her zaman olduğu gibi Mısır görüntüleri geri geliyor. Düşüncelerim her zaman Mısır'a dönüyor. Mısır topraklarına adım atmadan önce bile Mısır'la ilgili

hayaller kurardım. Altı yaşındayken *National Geographic*'in kapağında Krallar Vadisi'nin bir fotoğrafını görmüş ve sanki neredeyse unutmak üzere olduğum, bildik ve çok sevilen bir yüze bakmışım gibi hemen tanıyıverdiğimi hissetmişim. İşte o toprakların benim için anlamı buydu, bir kez daha görmek için özlem duyduğum, sevilen bir yüz.

Ve yıllar boyunca, Mısır'a dönmek için gereken temelleri attım. Çalıştım ve çaba gösterdim. Aldığım bir burs beni Stanford Üniversitesi'ne gönderdi; orada da bir profesör, Mısır'ın batı çöllerinde yapılacak kazıdaki yazlık bir iş için beni önerdi.

Üniversite eğitimimin son yılında, haziran ayında, Kahire'ye giden bir uçağa biniyordum.

Beyaz-sıcak kumlardan yansıyan güneş ışınlarının gözlerimi nasıl sızlattığını Kaliforniya'daki yatak odamın karanlığında bile hatırlıyorum. Tenimdeki güneş yağının kokusunu alıyor, rüzgârın havalandırdığı iri kumların yüzüme çarpmasını hatırlıyorum. Bu anılar beni mutlu ediyor. Elimde bir mala ve sırtımda güneş... Bir genç kızın hayallerinin doruk noktası...

Hayaller nasıl da çabucak kâbuslara dönüşüyor. Uçağa mutlu bir üniversite öğrencisi olarak binmişim. Üç ay sonra değişmiş bir kadın olarak evime döndüm.

Çölden dönerken tek başıma değildim. Peşimden gelen bir canavar vardı.

Karanlık odada gözkapaklarım aniden açılıyor. Bir ayak sesi miydi o? Açılan bir kapının gıcirtısı mıydı duyduğum? Nemli çarşafların üzerinde yatıyorum, kalbim göğsümde küt küt atıyor. Yataktan çıkmaya da korkuyorum, çıkmamaya da.

Bu evde yolunda olmayan bir şeyler var.

Yıllarca saklandıktan sonra, kafamdaki uyarı fısıltılarını göz ardı etmemeyi öğrendim artık. Bu telaşlı fısıltılar hayatta olmamın yegâne nedeni. Her tuhaflığı, her ürpertiye dik-

kate almayı öğrendim. Oturduğum sokaktan geçen ve tanıdık olmayan arabaları fark ediyorum. Birlikte çalıştığım insanlar beni soran birilerinden bahsetse hemen dikkat kesiliyorum. Kaçış planlarımı, ihtiyacım olmadan çok önce ayrıntılı bir şekilde hazırlıyorum. Bir sonraki hamlem çoktan planlanmış durumda. Kızımınla birlikte, iki saat içerisinde yeni kimliklerimizle sınırı geçip Meksika'ya ulaşmış olabiliriz. Yeni isimlere göre hazırlanmış pasaportlarımız çantama yerleştirildi bile.

Şimdiye kadar çoktan gitmiş olmalıydık. Bu kadar beklememeliydik.

Ama on dört yaşındaki bir kızı arkadaşlarını bırakıp uzak bir yere taşınmaya nasıl ikna edebilirsiniz ki? Sorun Tari; içinde bulunduğumuz tehlikeyi anlamıyor.

Komodinin çekmecesini açıyor, tabancayı çıkarıyorum. Yasal kaydı yok, üstelik kızımınla aynı çatı altında bir tabanca bulundurmamak beni tedirgin ediyor. Ama atış poligonunda geçirdiğim altı haftanın ardından silahı nasıl kullanacağımı biliyorum.

Odamdan çıkıp koridorda yürür ve kızımın odasının önünden geçerken çıplak ayaklarım hiç ses çıkarmıyor. Daha önce bin kez yaptığım gibi, evi yine karanlıkta teftiş ediyorum. Her av gibi, kendimi en çok karanlık yerlerde güvende hissediyorum.

Mutfakta, pencereleri ve kapıyı kontrol ediyorum. Oturma odasında da aynı yapıyorum. Her şey güvenli görünüyor. Tekrar yukarıdaki koridora çıkıp kızımın yatak odasının önünde duruyorum. Tari mahremiyetine aşırı düşkünleşti, ancak kapıda kilit yok, kapıya kilit takılmasına da asla izin vermeyeceğim. Güvende olduğunu teyit edebilmek için gerektiğinde içeri bakabilmem lazım.

Açtığım zaman kapı yüksek perdeden gıcırıyor, ancak bu ses onu uyandırmayacak. Çoğu ergende olduğu gibi, Tari'nin

uykusu da neredeyse koma haline yakın bir şey. Dikkatimi çeken ilk şey odadaki esinti oluyor ve iç geçiriyorum. Bir kez daha Tari söylediklerime aldırmamış ve daha önce de pek çok kez yaptığı gibi penceresini sonuna kadar açık bırakmış.

Kızımın odasına silah getirmek kutsal şeylere yapılmış bir saygısızlık gibi geliyor bana, ama o pencereyi kapatmam lazım. Odaya giriyor, yatağın yanında durarak uyuyan kızımı izliyor, düzenli soluklarına kulak veriyorum. Onu ilk kez doktorun kollarında, yüzü kıpkırmızı, ağlarken gördüğümü hatırlıyorum. Bense on sekiz saat boyunca doğum sancıları çekmiştim ve öylesine yorgundum ki, başımı yastıktan güçbela kaldırılabiliyordum. Ama bebeğimi bir kez gördükten sonra, onu korumak için yataktan kalkıp bir lejyonla savaşabilirdim. İşte o an kızımın isminin ne olacağına karar vermiştim. Ebu Simbel'deki büyük tapınağın duvarlarına kazınmış kelimeler gelmişti aklıma, karısına duyduğu aşkı ilan etmek için Büyük Ramses'in seçtiği o kelimeler:

NEFERTARİ, GÜNEŞİN PARLADIĞI KADIN

Kızım Nefertari, Mısır'dan dönerken yanımda getirdiğim yegâne hazineydi. Ve onu kaybetmekten çok korkuyordum.

Tari bana çok benziyor. Sanki yatakta uyuyan kendimi seyrediyor gibiyim. On yaşına geldiğinde, hiyeroglifleri okuyabiliyordu. On ikisinde, Ptolemaios'a varıncaya dek bütün Mısır sülalelerini sayabiliyordu. Hafta sonlarını İnsanlık Tarihi Müzesi'nin koridorlarında geçiriyor. Her açıdan benim kopyam; yüzünde ya da sesinde, hepsinden de önemlisi ruhunda babasından hiç iz yok. O benim kızım, sadece benim kızım ve babası olan o kötülük tarafından lekelenmiş değil.

Ama aynı zamanda on dört yaşında sıradan bir kız çocuğu. Son haftalarda ben her gece bir canavarın ayak seslerini işitebilmek için tetikte yatarken ve karanlık gitgide etra-

fımızı sarmalarken, onun on dört yaşında sıradan bir kız çocuğu oluşu aramızdaki gerilimin kaynağı haline geldi. Kızım tehlikeden habersiz, çünkü gerçekleri ona anlatmadım. Onun güçlü ve korkusuz olmasını, gölgelerden korkmayan bir kadın savaşçı olarak büyümesini istiyorum. Gecenin bir yarısında neden evi dolandığımı, pencereleri sürgülediğimi ve kapıları ikişer kez kontrol ettiğimi anlamıyor. Kızım benim kötümser biri olduğumu düşünüyor ve haklı da: Her şeyin yolunda olduğu yanılsamasını korumak için, ikimizin yerine de ben endişeleniyorum.

Tari buna inanıyor. San Diego'yu seviyor ve liseye başlayacağı günü dört gözle bekliyor. Burada kendine yeni arkadaşlar edinmeyi başardı. Bir ergen ile arkadaşlarının arasında girmeye çalışan ebeveynlerin Tanrı yardımcısı olsun! Tari de benim gibi inatçı bir kişiliğe sahip. Onun itirazları olmasa, bu şehri haftalar önce terk etmiş olurduk.

Terden ıslanmış bedenimi ürperten bir esinti geliyor pencereden.

Tabancayı komodinin üzerine bırakıp camı kapatmak için pencereye doğru yürüyorum. Serin havayı ciğerlerime doldurarak bir an oyalanıyorum. Bir sivrisineğin vızıltısı hariç, dışarıya gecenin sessizliği çökmüş. Yanağıma bir iğne batıyor. Bu sivrisinek ısırığının önemi, pencereyi kapatmak için sürgüye uzandığım ana kadar dank etmiyor kafama. Omurgamdan yükselen paniğin buz gibi nefesini hissediyorum.

Pencerenin önünde tel yok. *Pencerenin teli nereye gitti?*

İşte o kötü niyetli varlığı da ancak o zaman hissediyorum. Ben orada öylece durup sevgiyle kızımı izlerken, o da beni izliyordu. Her zaman izliyordu zaten; beni izliyor, bir yandan da sabırla zamanının, ortaya çıkma fırsatının gelmesini bekliyordu. Artık bizi buldu.

Dönüyor ve kötülükle yüzleşiyorum.

Doktor Maura Isles kalsa mı, yoksa çekip gitse mi karar veremiyordu.

Pilgrim Hastanesi otoparkının karanlık köşelerinde, projektör ışıkları ile televizyon kameralarının aydınlattığı bölgenin epeyce gerisinde oyalandı. Kendisini görmelerini istemiyordu ve şüphesiz yerel muhabirlerin çoğu, soluk yüzü ve kısacık kesilmiş siyah saçlarıyla Ölülerin Kraliçesi unvanını kazanmış bu çarpıcı kadını tanıyacaktı. Ancak henüz hiç kimse Maura'nın geldiğini fark etmemiş ve tek bir kamera bile onun olduğu tarafa dönmemişti. Maura'ya dönmek yerine, onlarca muhabir bütün dikkatlerini ünlü yolcusunu bırakmak için hastanenin ana girişine yanaşan minibüse yönelmişti. Minibüsün arka kapıları iki yana savrularak açıldı ve ünlü hasta yavaşça minibüsten indirilip hastane sedyelerinden birine yerleştirilirken, fotoğraf makinelerinin flaşları geceyi şimşek misali yırttı. Şöhrete yeni kavuşan bu hasta, herhangi bir adli tıp uzmanının ününü gölgede bırakacak bir medya yıldızıydı. Ilık bir pazar akşamında çılgın hayran gruplarını ve muhabirleri hastane önünde toplayan sebepten biraz farklıydı Maura'nın burada bulunma nedeni.

Herkes bir anlığına da olsa Bayan X'i görebilme telaşındaydı.

Maura daha önce de pek çok kez muhabirlerin karşısına

çıkmişti, ancak kalabalığın kuduruk açlığı onu teyakkuzda olmaya itiyordu. Görüş sahalarına yeni bir av girecek olursa, ilgilerinin bir anda dönebileceğinin farkındaydı ve Maura bu gece kendisini duygusal açıdan yıpranmış, kırılğan ve savunmasız hissediyordu. Arkasına dönmeyi, tekrar arabasına binmeyi ve bu itiş kakıştan uzaklaşmayı düşündü. Ancak sessiz bir ev ve Daniel Brophy'nin gelmediği bir akşamda kendisine arkadaşlık edecek belki de fazladan birkaç kadeh şarap haricinde onu bekleyen bir şey yoktu. Son zamanlarda bu tür geceleri fazlasıyla sık tecrübe etmişti Maura, ancak Daniel'a âşık olurken kabullendiği bir anlaşılmıyordu bu. Kalpler, sonuçlarını pek fazla değerlendirmeden seçimlerini yapar. Seçimini yaptıktan sonra da kendisini bekleyen yalnız geceleri düşünmez.

Bayan X'i taşıyan sedye hastaneye girince muhabir sürüsü de onun peşinden gitti. Dışarıdaki otoparkta bir başına kalan Maura, hastane girişinin cam kapıları ardında parlak ışıklar ve heyecanlı yüzler görüyordu.

Kalabalığın peşi sıra o da hastaneye doğru yürümeye koyuldu.

Sedye lobi boyunca ilerleyerek şaşkın şaşkın bakan ziyaretçilerin ve görüntü almak için cep telefonlarının kameralarıyla heyecan içinde bekleyen hastane personelinin yanından geçti. Sedye ve ardındaki geçit alayı koridora dönüp radyoloji servisine doğru ilerlemeye devam etti. Ancak içerideki kapıdan sadece sedyenin geçmesine izin verildi. Takım elbiseli ve kravatlı bir hastane görevlisi duruma müdahale ederek muhabirlerin daha fazla ilerlemesine mâni oldu.

"Üzgünüm, bu noktadan daha ileri gidemezsiniz" dedi adam. "Hepinizin bunu görmek istediğini biliyorum, ancak oda çok küçük." Memnuniyetsizlik homurtularını bastırmak için ellerini kaldırdı. "Ben Phil Lord. Pilgrim Hastanesi'nde halkla ilişkiler görevlisiyim. Bu çalışmanın bir parçası olmak bizleri fazlasıyla heyecanlandırıyor, çünkü Bayan X gibi bir

hasta, karşımıza ancak iki bin yılda bir falan çıkıyor.” Beklenen gülüşmeler karşısında tebessüm etti. “BT, yani bilgisayarlı tomografi çok uzun sürmez. Beklemeyi göze alırsanız, tomografi biter bitmez arkeologlarımızdan biri gelip sonuçları size açıklayacaktır.” Fark edilmemeyi umarak bir köşeye çekilmiş gibi duran, kırklı yaşlarda, solgun görünümlü bir adama doğru döndü. “Doktor Robinson, başlamadan önce bir şey söylemek ister misiniz?”

Bu gözlüklü adamın yapmayı istediği en son şey, şüphesiz bu topluluğa bir şeyler söylemekti, ancak düşen gözlüğünü bir gagayı andıran burnunun üzerine iterken cesurca bir nefes aldı ve öne çıktı. Bu arkeolog Indiana Jones’a hiç benzemiyordu. Gerilere çekilmiş saç çizgisi ve çalışkan bir öğrencinin kısık bakışlarıyla, daha çok kameraların istenmeyen ilgisine maruz kalmış bir muhasebeciyi andırmaktaydı. “Ben Doktor Nicholas Robinson” dedi. “Boston’daki...”

“Daha yüksek sesle konuşabilir misiniz Doktor?” diye seslendi muhabirlerden biri.

“Ah, özür dilerim.” Doktor Robinson boğazını temizledi. “Ben Boston’daki Crispin Müzesi’nin küratörüyüm. Pilgrim Hastanesi büyük bir cömertlikle Bayan X’in bilgisayarlı tomografi taramasını yapmayı teklif ettiği için onlara minnettarlık duyuyoruz. Geçmişe detaylı bir şekilde bakabilmek için olağanüstü bir fırsat bu ve buradaki kalabalığa bakınca sizin de en az bizler kadar heyecanlı olduğunuzu görebiliyorum. Tarama tamamlanınca birlikte çalıştığım arkadaşlarımdan biri ve bir Eski Mısır uzmanı olan Doktor Josephine Pulcillo size bilgi vermek üzere burada olacak. Sonuçları açıklayacak ve sorularınızı yanıtlayacak.”

“Bayan X ne zaman kamuoyuna teşhir edilecek?” diye sordu muhabirlerden biri.

“Bu hafta içerisinde, sanırım” dedi Robinson. “Yeni serginin hazırlıkları zaten tamamlanmıştı ve...”

“Kimliğiyle ilgili herhangi bir ipucu var mı elinizde?”

“Neden daha önce kamuoyuna gösterilmedi?”

“Firavun ailesinden olabilir mi?”

“Bilmiyorum” dedi Robinson, bu soru yağmuru karşısında gözlerini kırptırarak. “Kadın olduğu bile kesin değil henüz.”

“Onu altı ay önce buldunuz ve hâlâ cinsiyetini bilmiyor musunuz?”

“Bu analizler zaman alır.”

“Bir göz atmak yeterli olurdu” dedi bir muhabir ve kalabalık gülmeye başladı.

“Sizin düşündüğünüz kadar basit değil” dedi Robinson, gözlüğü bir kez daha burnundan aşağı kayarken. “İki bin yaşımda olduğumu düşünürseniz, son derece narin ve çok dikkatli davranmak gerekiyor. Onu bu gece bu minibüsle buraya getirmek bile çok sinir bozucuydu. Müze olarak önceliğimiz, muhafaza etmektir. Kendimi onun muhafızı olarak kabul ediyorum ve onu korumak da benim görevim. İşte bu yüzden, hastaneyle bu taramayı organize ederken aceleci davranmadık. Yavaş hareket ediyor ve her adımı büyük bir dikkatle atıyoruz.”

“Bu gece yapılacak BT taramasından neler öğrenmeyi umuyorsunuz Doktor Robinson?”

Robinson’ın yüzü aniden büyük bir coşkuyla aydınlandı. “Öğrenmek mi? Her şeyi! Yaşı, sağlık durumu. Nasıl bir yöntemle muhafaza edildiği. Eğer şanslıysak ölüm nedenini bile öğrenebiliriz.”

“Adli tıp uzmanı bu yüzden mi burada?”

Kalabalık çok gözlü bir yaratıkmışçasına dönerek odanın arka tarafında duran Maura’ya baktı. Televizyon kameraları ona doğru dönerken, Maura aşına olduğu o geri çekilme arzusunu hissetmekteydi.

“Doktor Isles” diye seslendi bir muhabir, “bir değerlendirmek yapmak için mi buradasınız?”

“Adli Tıp neden bu çalışmaya dahil ediliyor?” diye sordu bir başkası.

Olay basın tarafından çarpıtılmadan önce son sorunun acilen yanıtlanması gerekiyordu.

Maura kararlı bir ifadeyle, “Adli Tıp’ın bu işe dahil olduğu falan yok. Bana bu gece burada olmam için kesinlikle bir ödeme yapılmıyor” dedi.

“Ama buradasınız işte” dedi Maura’nın hiç sevmediği, Kanall 5’in sarışın, irikıyım muhabiri.

“Crispin Müzesi’nden yapılan bir davet üzerine geldim. Doktor Robinson bu araştırmada bir adli tıp uzmanının bakış açısının faydalı olabileceğini düşünüyor. Bu yüzden geçen hafta beni arayıp taramaya eşlik edip edemeyeceğimi sordu. İnanın bana, hiçbir patolog böyle bir fırsatı kaçırmaz. Bayan X beni de en az sizin kadar büyülüyor ve onu görmek için sabırsızlanıyorum.” Bakışlarını müze küratörüne dikti. “Artık başlamamız gerekmiyor mu Doktor Robinson?”

Adama bir kaçış yolu sunmuştu, Doktor Robinson da bunun üzerine atladı. “Evet. Evet, artık zamanı geldi. Benimle gelir misiniz Doktor Isles?”

Maura kalabalığın arasından geçti ve Doktor Robinson’ı takip ederek radyoloji servisine girdi. Kapı arkalarından kapanarak onları basından uzaklaştırırken Robinson iç geçirdi.

“Tanrım, toplum önünde konuşmak hiç bana göre değil” dedi Robinson. “Bu işkenceye bir son verdiğiniz için teşekkürler.”

“Bu konuda deneyimliyim. Hem de fazlasıyla.”

El sıkıştılar. “Sonunda sizinle tanışmak benim için bir zevk Doktor Isles” dedi Robinson. “Bay Crispin de sizinle tanışmayı çok istiyordu, ancak birkaç ay önce kalça ameliyatı oldu ve uzun süre ayakta duramıyor. Size selam söylememi istedi.”

“Beni davet ettiğinizde bu kalabalığın karşısına çıkmam gerekeceğini söylememiştiniz.”

“Basını mı kastediyorsunuz?” Robinson sıkıntılı bir ifadeyle Maura’ya baktı. “Basın gerekli bir bela.”

“Kimin için gerekli?”

“Müze olarak ayakta kalabilmemiz için. Bayan X hakkındaki haberlerden sonra bilet satışlarımız tavan yaptı. Üstelik henüz onu kamuoyuna teşhir etmeye bile başlamadık.”

Robinson labirenti andıran koridorlar boyunca Maura’ya yol gösterdi. Bu pazar gecesinde radyoloji servisi sessiz, önünden geçtikleri odalar da karanlık ve boştu.

“İçerisi biraz kalabalık olacak” dedi Doktor Robinson. “Küçük bir grup için bile fazla yer yok.”

“Başka kimler olacak içeride?”

“İş arkadaşım Josephine Pulcillo, radyolog; Doktor Brier ve bir de BT teknisyeni. Ah, bir de çekim ekibi olacak.”

“Sizin tuttuğunuz birileri mi?”

“Hayır. Discovery Channel’den geliyorlar.”

Maura şaşkınlıkla güldü. “İşte şimdi *gerçekten* etkilendim.”

“Bu da konuştuğularımıza dikkat etmemiz anlamına geliyor.” Kapısında BT yazan bir kapının önünde durdu ve “Sanırım çekime başlamışlar bile” dedi fısıldarcasına.

Çekim ekibinin bulunduğu BT izleme odasına sessizce girdiler. gerçekten de çekim ekibi kayda başlamıştı. Doktor Brier onlara kullanacakları teknolojiyi açıklamakla meşguldü.

“*BT*, ‘bilgisayarlı tomografi’ anlamına gelen bir kısaltmadır. Makinemiz binlerce farklı açıdan sübjenin üzerine X ışınları gönderir. Sonra da bilgisayar bu bilgileri işler ve iç anatominin üçboyutlu bir görüntüsünü elde eder. Görüntüleri şu monitörde göreceksiniz. Bir dizi kesit gibi görünecekler, sanki bedeni dilimlere ayırarak kesiyormuşuz gibi.”

Kayıt sürerken Maura yavaşça izleme penceresinin kenarına doğru ilerledi. Pencerenin kenarına geldiğinde ilk kez Bayan X’i gördü.

Müzelerin seçkin dünyasında Mısır mumyaları tartışma-

Boston'da bir müzenin bodrumunda iki bin yaşında olduğu sanılan bir mumyanın keşfi kamuoyunda büyük ilgi uyandırır. Ancak bilgisayarlı tomografi taraması, mumyanın bacağına iki bin yıl öncesine ait olamayacak bir cisim ortaya çıkarır: Bir kurşun.

Dedektif Jane Rizzoli ile adli tıp uzmanı Maura Isles'in yolları bir kez daha kesişiyor. Arkeoloji Katili'ni yakalayamazlarsa vahşi cinayetler son bulmayacak.

"Ruh Koleksiyoncusu ani virajlarla ustaca kurgulanmış muhteşem bir gerilim romanı."

The Globe and Mail

"Günümüz gerilim edebiyatının en yaratıcı yazarından çarpıcı bir dehşet hikâyesi."

The Providence Journal

"Sağlam kurgusu ve tam ayarındaki bilimsel ayrıntılarıyla Ruh Koleksiyoncusu Gerritsen'in en iyi eserlerinden biri."

Chicago Sun-Times

Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, California Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'in çok satanlar listesine giren *Hasat*'la dünya çapında başarı kazandı. Yazarın on üç kitaba ulaşan Rizzoli & Isles serisi dışında, *Kemik Bahçesi*, *Kayıp Kızlar*, *Gece Yarısından Sonra*, *Karanlığın Ayak İzleri*, *Asla Arkana Bakma*, *Bıçak Sırtı*, *Aşk Ölümünden Uyanıştır*, *Proje: Ölümcül Virüs*, *Masumiyetin İçin Savaş*, *Gölgesizlerin Tutkulu Dansı*, *Yörünge*, *Gece Gelen*, *Beni Seç* adlı romanları ve *Ucubeler* ile *İsimsiz Ceset* adlı öyküleri Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük okur kitlelerine ulaştı.

Çeviren: Boğaç Erkan

